

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie T-334/10;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie R 924/2009-1;
- zasądzenie od OHIM kosztów postępowania przed Trybunałem, Sądem i Izbą Odwoławczą, jak również kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie;
w przypadku wstąpienia przez Vermop Salmon GmbH do postępowania w charakterze interwenienta;
- nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2012 r. należy uchylić, ponieważ Sąd błędnie określił zakres badania, jakie zobowiązana jest przeprowadzić izba odwoławcza w kontekście art. 63 ust. 1 i art. 64 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾.

Sąd pominął w swej ocenie zasadę ciągłości funkcjonalnej pomiędzy instancjami OHIM i nie wziął pod uwagę, że nawet wyraźnie przedstawione zarzuty nie mogą zwolnić izby odwoławczej z ciężącego na niej obowiązku kompleksowego rozpatrzenia zaskarżonej decyzji z punktu widzenia okoliczności faktycznych i prawnych.

Sąd opiera swe rozstrzygnięcie wyłącznie na stwierdzeniu, że rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego stanowi szczególnie kwestię wstępną, która niekoniecznie musi zostać przeanalizowana przez izbę odwoławczą.

Sąd pominął przy tym, że kwestia ta wraz z żądaniem przedstawienia dowodu używania gwarantującego utrzymanie praw stanowi część składową postępowania w sprawie sprzeciwu i jako taka mieści się w ramach badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą.

Następnie Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ błędnie zastosował ogólne zasady dotyczące oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W szczególności przy ocenie podobieństwa oznaczeń Sąd kierował się wynikającą z doświadczenia zasadą, że konsument przywiązuje większą wagę do początku słowa niż do pozostałych części znaku towarowego, nie zbadawszy wcześniej, czy zasada ta ma w ogóle zastosowanie w rozpatrywanym przypadku.

Ponadto Sąd nie ustosunkował się dostatecznie do przedstawionych przez wnoszącą odwołanie wywodów o charakterze faktycznym, odnoszących się do podobieństwa towarów. Przeciwnie, Sąd przejął ustalenia dokonane przez Izbę Odwoławczą bez zbadania ich prawidłowości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 lipca 2012 r. w sprawie T-27/12, Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, wniesione w dniu 26 września 2012 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa C-433/12 P)

(2012/C 355/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciele: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości i bez żadnych wyjątków postanowienia Sądu z dnia 3 lipca 2012 r. w sprawie T-27/12;
- Tytułem żądania głównego: zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji i w ramach niniejszego odwołania oraz uwzględnienie w całości i bez żadnych wyjątków żądań wnoszącego odwołanie zawartych w skardze w pierwszej instancji;
- Ewentualnie: przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł ponownie co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone postanowienie jest w oczywisty sposób pozbawione uzasadnienia, nieracjonalne, nielogiczne i przeinacza okoliczności faktyczne. Sąd błędnie zakwalifikował pewne pisma skierowane przez wnoszącego odwołanie do pierwszego rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości jako wnioski o poddanie kontroli zgodnie z art. 256 akapit drugi TFUE.